

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud prvního stupně samosoudkyní Mgr. Kamilou Drábkovou ve věci

žalobce: **Lesy České republiky, s.p.**, IČ 42196451
se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové

za účasti
dalšího účastníka řízení: **Římskokatolická farnost – prelatura Český Krumlov**,
se sídlem Horní 156, Český Krumlov, IČ 42396565
zastoupena: JUDr. Jakub Kříž, Ph.D., advokát
sídlem Týnská 633/12, Praha 1

o nahrazení rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 14. 10. 2016, č. j. 480209/2013/R3247/RR20083 a rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 20. 10. 2016, č. j. 491133/2013/R3339/RR21965,

takto:

- I. **Zamítá se** žaloba, kterou se žalobce domáhal nahrazení rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj, ze dne 14. 10. 2016, č. j. 480209/2013/R3247/RR20083, rozsudkem soudu ve znění, že dalšímu účastníku řízení se nevydává pozemek parcela KN č. 368/40 v katastrálním území Záluží nad Vltavou.
- II. **Zamítá se** žaloba, kterou se žalobce domáhal nahrazení rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj, ze dne

20. 10. 2016, č. j. 491133/2013/R3339/RR21965, rozsudkem soudu ve znění, že dalšímu účastníku řízení se nevydává pozemek parcela KN č. 708/16 v katastrálním území Zátés.

- III. Žalobce je **povinen zaplatit** dalšímu účastníku řízení na náhradě nákladů řízení částku 47 237 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce dalšího účastníka řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svými žalobami domáhal nahrazení rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj (dále správní orgán) shora citovaných, jimž byly v řízení o majetkové restituci podle zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (dále ZMVC), dalšímu účastníku řízení vydány pozemky konkretizované v odst. I. a II. výroku tohoto rozsudku. V obou věcech žalobce shodně uvedl, že již v rámci vyhodnocování výzvy k jejich vydání vyzval dalšího účastníka řízení k doložení zrušení konfiskace na jeho majetek podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a rozdělení zemědělského majetku Němců a kolaborantů (dále dekret), a protože se tak nestalo, považoval za výzvu za nedůvodnou a neuzavřel s ním dohodu o vydání majetku. V následném správním řízení však byly nemovitosti dalšímu účastníku řízení vydány a správní orgán konstatoval, že přechod majetku do vlastnictví státu konfiskací podle dekretu prokázán nebyl a majetek přešel do vlastnictví státu na základě zákonů č. 142/1947 Sb. a č. 46/1948 Sb. Žalobce s tímto rozhodnutím nesouhlasí, má za to, že je naplněna překážka vydání majetku podle § 8 odst. 1 písm. h) ZMVC. Původním vlastníkem sporných pozemků byl subjekt *Erzdechantei in Krumau*, zapsaný takto v knihovní vložce č. 766 desek zemských a jak vyplývá z rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob z 26. 5. 2003, je další účastník řízení totožným subjektem s tímto původním vlastníkem. Totožnost Prelatury a Děkanství (*Arciděkanství*) krumlovského dovozoval z materiálu „Sněm království českého“. Podle nálezu Ústavního soudu, sp. zn. IV. ÚS 89/94, k přechodu majetku na stát při konfiskacích docházelo bez ohledu na intabulační princip a nebylo nutné ani odevzdání nemovitosti. Pokud došlo ke konfiskaci části majetku podle dekretu č. 12/1945 Sb. či 108/1945 Sb., byl kategorizován původní vlastník natolik, že přešel *ex lege* na stát i ten majetek, ohledně něhož rozhodnutí nebylo vydáno, anebo nebylo zapsáno v pozemkové knize. Tehdejší právní úprava ani nevyžadovala, aby okresní národní výbory vydávaly a vyvěšovaly vyhlášky s uvedením konkrétních nemovitostí. Úkony státních orgánů prováděné následně podle zákona č. 142/1947 Sb. neměly žádné relevantní právní účinky, neboť majetek v té době již byl ve vlastnictví státu. Je-li majetek veden v pozemkové knize na oprávněnou osobu (právního předchůdce) a je-li současně totožný s majetkem konfiskovaným a sepsaným v soupisu, je zřejmé, že nemůže být vydán z důvodu konfiskace na základě výjimky podle § 8 odst. 1 písm. h) ZMVC. Účinky konfiskace dle dekretu nastaly *ex tunc*, k datu jeho účinnosti, tj. k 23. 6. 1945. Podle judikatury Ústavního soudu (např. sp. zn. Pl. ÚS-St. 21/05) konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. byla zákonným aktem, který nelze posuzovat z hlediska vad na něj navazujících správních (deklaratorních) rozhodnutí. Zpravidla ke konfiskaci docházelo ze zákona bez správního řízení, byl-li vlastník věci již jako osoba, jejíž majetek konfiskaci podléhal, ze strany státních orgánů označen a právním titulem přechodu vlastnického práva na stát je samotný dekret. Další účastník řízení tak není oprávněnou osobou ve smyslu ZMVC a není naplněna ani podmínka (jím utrpěné) majetkové křivdy podle § 5 ZMVC. Navrhoval proto, aby napadená rozhodnutí byla nahrazena rozsudky soudu ve znění, že sporné pozemky se dalšímu účastníku řízení nevydávají.
2. Další účastník řízení se žalobami nesouhlasil a navrhoval jejich zamítnutí. V obou věcech shodně argumentoval tím, že konfiskaci nelze dovodit ze zápisů v zemských deskách, k přeškrtnutému nápisu „Zábor“ v jejich záhlaví odkázal na zápis z 8. 11. 1921, o poznámce záboru podle návrhu

Pozemkového úřadu v Praze z 7. 11. 1921, z něhož je patrné, že se vztahuje k záboru ve smyslu zákona č. 215/1919 Sb., o zabrání velkého majetku pozemkového a její přeškrtnutí k zápisu č. 4 v části B, o zrušení záboru rozhodnutím Státního pozemkového úřadu v Praze z 30. 12. 1924. Vyhláška z 18. 10. 1945 (o konfiskaci majetku podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb.) vydaná Okresní správní komisí v Kaplici se výslovně vztahuje pouze na majetek v obci Ličov, který není předmětem žaloby. Na jejím základě ke konfiskaci vůbec dojít nemohlo, nejde o rozhodnutí orgánu uvedeného v § 3 odst. 2 dekretu (měl rozhodovat zemský národní výbor či ministerstvo zemědělství v dohodě s ministerstvem vnitra v pochybných případech). Pochybnost je o tom, zda listina vůbec směřuje vůči dalšímu účastníku řízení, jelikož název „Děkanství“ v této podobě neužíval. Označení je neurčité a v takovém případě se jedná o správní akt nulitní. Vyhláška mu nebyla nikdy ani doručena. Doručování probíhalo podle vládního nařízení č. 8/1928 Sb., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů, které umožňovalo doručování veřejnou vyhláškou „osobám, jejichž pobyt přes konané řízení jest neznám“, jinak platilo, že „úřad doručuje úřední spisy poštou, neuzná-li u vhodnější doručit je sám, svými orgány nebo obcí“. To u účastníka řízení nepřipadá v úvahu, jeho sídlo bylo všem známo a neexistují navíc ani žádné doklady vyžadované výslovně vládním nařízením vlády č. 8/1928 Sb. Přinejmenším ve vztahu k dalšímu účastníku řízení je listina paaktem a nevyvolávala ve vztahu k němu žádné právní účinky. Další listiny, o něž se žalobce opírá, o konfiskaci nesvědčí, zčásti se týkají majetku v jiném katastrálním území (dodatkový protokol č. 65 z 21. 7. 1949, soupis majetku Slupenec), anebo obsahují pouze letmé zmínky o konfiskaci bez bližších souvislostí, naopak chybí označení autora, listiny v řadě případů pocházejí z pozdějšího období (identifikace parcel č. 3488, Protokol z 1. 9. 1945, listina Zemského národního výboru z 19. 5. 1948, hospodářské smlouvy z let 1968 - 1979) atd., anebo dokonce samy toto tvrzení vyvracejí (žádost města Český Krumlov z 13. 6. 1946, z níž naopak plyne, že pozemky prelatury město nepovažuje za konfiskované). Žalobce tyto listiny účelově dezinterpretuje, dopouští se ignorace dějinných souvislostí po 2. světové válce a historického vývoje před i po únoru 1948. Podle judikatury Nejvyššího soudu ČR (sp. zn. 28 Cdo 2051/2005) správní akty z doby před rozhodným obdobím přezkoumává obecný soud pouze z hlediska, zda nejde o paakt (nulitní či nicotný akt) a jako zásadní hlediska tohoto přezkumu vymezuje: formu konfiskačního rozhodnutí, hledisko rozhodování ohledně subjektu, jehož se rozhodnutí týkalo a hledisko způsob doručení. Judikatura Ústavního soudu vyslovila požadavek na identifikaci konkrétních nemovitostí v konfiskačním výměru (náleznost sp. zn. IV. ÚS 56/94, II. ÚS 22/94 a další) – takové předpoklady listiny předložené žalobcem ovšem nespĺňují. Předmětná konfiskační vyhláška nikdy nenabyla právní moci ani vykonatelnosti pro nesrozumitelnost a neurčitost označení adresáta, Okresní správní komise nebyla oprávněna provést konfiskaci veškerého majetku právního předchůdce žalobce, který se nacházel mimo území jejího okresu, tedy neměla žádnou pravomoc vůči subjektu děkanství se sídlem v Českém Krumlově a dekret ani konfiskaci církevního majetku neumožňoval. Případné pokusy o konfiskaci církevního majetku po 25. 2. 1948 by musely být posouzeny jako majetková křivda podle § 5 písm. j), příp. písm. k) ZMVC. Existuje naopak řada dokumentů svědčících o postupu státních orgánů podle zákona č. 142/1948 Sb., které byly jako důkazy provedeny ve správním řízení a na jejichž základě správní orgán dospěl k závěru o majetkové křivdě tím způsobené, přičemž řada z nich obsahuje výslovně čísla pozemků, jež jsou předmětem žaloby. Ještě v r. 1948 zacházel stát s právním předchůdcem dalšího účastníka řízení jako s vlastníkem majetku, což předchozí konfiskaci též vylučuje. Žaloba trpí vnitřním rozporem, když na jednu stranu argumentuje vylukovým důvodem podle § 8 odst. 1 písm. h) ZMVC, na druhou stranu tvrdí, že dalšímu účastníku řízení žádná majetková křivda nevznikla, pokud do rozhodného období vstupoval již bez majetku.

3. Napadenými rozhodnutími správní orgán vydal dalšímu účastníku řízení pozemky – parcely KN specifikované v odst. I. a odst. II. výroku tohoto rozsudku, ve správních řízeních podle § 9 odst. 6 ZMVC zahájených na návrh dalšího účastníka řízení, jemuž předcházely bezvýsledné výzvy k vydání tohoto majetku podle § 9 odst. 1 ZMVC, adresované jako povinné osobě Lesům České

republiky, s. p. Vzal za prokázané, že původním vlastníkem všech požadovaných pozemků bylo Erzdechantei in Krumau, jak bylo jeho vlastnické právo zapsáno ve vložce č. 766 zemských desek pro katastrální území Český Krumlov. Podle Rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob ze dne 26. 5. 2003 je Římskokatolická farnost – prelatura Český Krumlov totožný subjekt s tímto původním vlastníkem. Ke konfiskaci tohoto majetku podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., na základě vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici, ze dne 18. 10. 1945, nedošlo. Z hlediska historických souvislostí a okolností jejího vydání je zřejmé, že sporný majetek se nacházel v pohraničních oblastech, kde žilo německé obyvatelstvo, které bylo odtud po ukončení 2. světové války v letech 1945 – 1946 deportováno a dekrety prezidenta republiky byly podkladem pro jeho vysídlení a pro propadnutí jeho majetku. Po provedeném šetření v archivech nebyla nalezena žádná listina, která by svědčila o tom, že její majetek byl skutečně předmětem konfiskace nebo na něj byl vystaven konfiskační výměr, naopak shromážděné listiny podrobně mapují postup tehdejších správních orgánů v rámci řízení podle zákona č. 142/1947 Sb. a č. 46/1948 Sb. a následném přidělovém řízení. Na jejich základě dospěl správní orgán k závěru, že sporný majetek přešel do vlastnictví československého státu podle zákona č. 142/1947 Sb. a č. 46/1948 Sb., což představuje majetkovou krivdu podle § 5 písm. a) ZMVC. Uvedení „Děkanství“ v konfiskační vyhlášce bylo nedopatřením způsobeným chaosem a zmatky poválečné doby. Navíc listina Ministerstva zemědělství v Praze, č. 30388/46-IX/8 z 20. 3. 1946, aplikaci prezidentských dekretů na církevní majetek přímo vyloučila. Jelikož vydání pozemků nebrání žádné překážky ve smyslu § 8 odst. 1 ZMVC, byly žalobci jako oprávněné osobě podle § 3 ZMVC vydány.

4. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu v této věci je ve smyslu § 9 odst. 10 ZMVC projednávána v řízení podle páté části o. s. ř., k němuž je v prvním stupni příslušný krajský soud.
5. Podle § 244 odst. 1 o. s. ř. rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popř. smírčí orgán řízení podle zvláštního právního předpisu (dále jen správní orgán), podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1) a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.
6. Podle § 246 odst. 1 o. s. ř. je k návrhu oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl dotčen na svých právech rozhodnutím správního orgánu, kterým byla jeho práva nebo povinnosti založena, změněna, zrušena, určena nebo zamítnuta.
7. Obě žaloby jsou včasné a přípustné, byly podány ve lhůtě stanovené v § 247 odst. 1 o. s. ř. (dne 30. 11. 2016 k soudu), rozhodnutí správního orgánu ve věci projednávané pod sp. zn. 11 C 143/2016 bylo žalobci doručeno dne 19. 10. 2016 a právní moci nabylo téhož dne a rozhodnutí ve věci sp. zn. 11 C 144/2016 mu bylo doručeno dne 24. 10. 2016 a právní moci nabylo dne 25. 10. 2016. Soud žaloby tudíž projednal věcně.
8. S ohledem na totožnost účastníků řízení, jejich shodná skutková tvrzení, důkazy i právní argumentaci v obou věcech spojil je soud podle § 112 odst. 1 o. s. ř., za použití § 245 o. s. ř., ke společnému řízení z důvodu hospodárnosti.
9. Dodržen je i okruh účastníků řízení podle § 250a odst. 1 o. s. ř. Soudního řízení se účastní tytéž subjekty, které byly účastníky řízení správních (§ 9 odst. 5 ZMVC), kde žalobce vystupoval v postavení povinné osoby a Státní pozemkový úřad v postavení oprávněné osoby.
10. Skutkové závěry správního orgánu, pokud jde o postup žalobce při uplatnění restitučního nároku, povinné osoby, právního nástupnictví žalobce po knihovním vlastníku pozemků a o jeho zápisu v rejstříku ministerstva kultury, porovnání původních parcel PK a současných parcel KN, jejich

dělení geometrickými plány, skutečnost, že šlo o historický církevní majetek zapsaný v pozemkové knize pro vlastníka Erzdechantei in Krumau, jehož charakter a účel užívání k datu 24. 6. 1991 byl lesní, jak jsou popsány výše, účastníci nezpochybňovali a tyto nepochybně vyplývají i z listinných důkazů, založených ve správním spisu. Soud je z tohoto důvodu převzal za svá skutková zjištění ve smyslu § 250e odst. 2 o. s. ř.

11. Nesporné mezi účastníky bylo, že všechny v průběhu správního řízení oddělené části původních parcel jsou v současné době v katastru nemovitostí zapsány již jako samostatné parcely.

12. Provedeným dokazováním byly zjištěny tyto skutečnosti:

13. Z rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob dle kán. 121 CIC ze dne 26.5.2003 bylo zjištěno, že církevní právnické osoby a) Erzdechantei in Krumau, b) Krumauer Erzdechantei Pfründe, c) Prälatur in Krummau a/M, d) Romisch katolische Erzdechantei Kirche zu St. Veit byly sloučeny s církevní právnickou osobou Římskokatolická farnost - prelatura Český Krumlov jako nástupnickou církevní právnickou osobou. Tímto sloučením slučované církevní právnické osoby zanikly bez likvidace a veškerý jejich majetek přešel na nástupnickou právnickou osobu.

14. Z knihovni vložky č. 766 desk zemských, včetně úředně ověřeného překladu do českého jazyka, z úvodní strany bylo zjištěno, že nese označení „Prelaturgut“, „Prelátský statek Krumlov Český“. V levém horním rohu je přeškrtnutý nápis „Zábor“. V části B pod položkou 1 je jako zápis o vložení vlastnického práva pro Arciděkanství v Českém Krumlově (v německém jazyce „Erzdechantei in Krumau“). Pod položkou č. 92 je uveden zápis o odpisu sporné parcely v k.ú. Zátes podle zákona č. 142/1947 Sb. Z dopisu Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu z 8. 11. 2017 bylo zjištěno, že po r. 1940 došlo k organizační změně v zápisech práv k nemovitostem na území Sudet, které byly přepisovány do německých zemských desek, jejichž číslování bylo shodné s původními českými, po skončení války probíhaly přepisy znovu do českých zemských desek.

15. Z příslušných částí knihovni vložek byly zjištěny údaje o vlastnictví zapsaných nemovitostí, a to ve vložce č. 770 pro k.ú. Besednice byl jako vlastník zapsán „Prälatur in Krummau a/M.“, v knihovni vložce č. 1 pro k. ú. Krumlov byl jako vlastník zapsán „Romisch Katholische Erzdechantei zu St. Veit“, v knihovni vložce č. 155 pro totéž k.ú. byl jako vlastník zapsán „Krumauer Erzdechantei Pfründe“.

16. Z vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18.10.1945 bylo zjištěno, že tento orgán označil podle § 1 odst. 1 dekretu presidenta republiky ze dne 20. července 1945 čís. 12 Sb. o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa za osoby německé – maďarské národnosti v obci Ličov, vedle několika desítek fyzických osob, pod běžným číslem 69 v kolonce „Jméno a příjmení“ Děkanství a v kolonce „Byt (přesná adresa)“ Krumlov. Z textu dokumentu vyplývá dále, že tam označeným osobám byl zemědělský majetek podle dekretu zkonfiskován pro účely pozemkové reformy. Jmenované osoby, pokud se aktivně zúčastnily boje za zachování celistvosti a osvobození Československé republiky, uplatnit podle § 1 odst. 2 cit. Dekretu nárok, aby jim zemědělský majetek nebyl zkonfiskován. Nárok na výjimku mohou uplatnit u okresní správní komise v Kaplici do 15 dnů od vyvěšení vyhlášky. Vyhláška byla vyvěšena 1. 11. 1946, sejmuta dne 16. 11. 1946, je opatřena razítkem Místní správní komise Ličov a Okresní správní komise v Kaplici, dvěma ručně psanými nečitelnými podpisy u předtištěného textu „Předseda okresní správní komise“ a dalším ručně psaným nečitelným podpisem u razítka Místní správní komise Ličov.

17. Národní archiv v Praze sdělil Biskupství českobudějovickému dopisem z 25. 9. 2014, že nebyly dohledány žádné písemnosti dokládající konfiskaci Římsko-katolické farnosti – prelatury Český Krumlov, jak je prokázáno uvedenou listinou.
18. Tehdejší orgány státní správy činily ve vztahu k majetku právního předchůdce dalšího účastníka řízení úkony na základě zákona č. 142/1947 Sb., a to: Zemský národní výbor v Praze ve svém dopisu Ministerstvu zemědělství ze dne 17. 3. 1948, č. j. XII/3-57/8-1948 zmiňuje provádění revize pozemkové reformy podle zákona č. 142/1947 Sb., mimo jiné, na statcích patřících prelátství v Českém Krumlově. Ministerstvo zemědělství dne 19. 3. 1948 svým rozhodnutím č. j. 7012/48-IX/R-12 zrušilo podle zákona č. 142/1947 Sb. dřívější rozhodnutí pozemkového úřadu z 20. let 20. století, jímž byly některé nemovitosti propuštěny ze zaboru podle zákona č. 215/1919 Sb. a rozhodnutí, jímž byl některý majetek vlastníku ponechán. Nemovitosti e tím staly opět zabranými a předmětem rozhodování a byly vyvlastněny podle zákona č. 142/1947 Sb. Dopisem Ministerstva zemědělství ze dne 14. 4. 1948 adresovaným Okresnímu soudu v Českém Krumlově byla dána Prelatuře v Českém Krumlově výpověď z hospodaření, mimo jiné na nemovitostech zapsaných ve vložce č. 766 desek zemských, podle zákona č. 329/1920 Sb., ve smyslu zákona č. 142/1947 Sb. Knihovními žádostmi Ministerstva zemědělství Krajskému soudu civilnímu v Praze ze dne 14. 4. 1948 bylo žádáno o poznamenání zamýšleného převzetí podle zákona č. 142/1947 Sb., mimo jiné nemovitostí zapsaných ve vložce č. 766 desek zemských. Dopisem z 11. 5. 1948 sděluje prelát [REDAKCE] Státní obvodové úřadovně pro pozemkovou reformu v Č. Budějovicích, že není vlastníkem pozemků prelatury, ale od října 1946 „mizerným uživatelem vykradené a zpustošené prelatury v Č. Krumlově“. Úřední záznam Ministerstva zemědělství z 1. 10. 1948 je o návštěvě deputace MNV Trhové Sviny ve věci předání majetku českokrumlovské prelatury, revidovaného podle zákona č. 142/1947 Sb. a projevila zájem o lesy v k. ú. Besednice a rybník Prelát v k. ú. Trutmaň. O převzetí lesního a rybníčního majetku velkostatku Prelátský les vlastníka Prelatury Český Krumlov podle zákona č. 142/1947 Sb. byl sepsán dne 2. 10. 1948 zápis. Státní obvodová úřadovna pro pozemkovou reformu v Českých Budějovicích dopisem z 8. 10. 1948, adresovaným Ministerstvu zemědělství, předložila zápis o převzetí lesního a rybníčního hospodářství velkostatku „Prelatura Český Krumlov“ Z přidělových listin z 23. 7. 1949 včetně příloh bylo zjištěno, že Ministerstvo zemědělství rozhodovalo o přidělu lesního majetku velkostatku Prelatury v Českém Krumlově Československým státním lesům, národnímu podniku, podle zákona č. 142/1947 Sb. Výměrem Krajského národního výboru v Českých Budějovicích z 10. 3. 1950, zn. 306/50-IX-4c nebylo vyhověno odvolání Prelatury Český Krumlov a byl potvrzen výměr Okresního národního výboru v Českém Krumlově, zn. 611-9.2.50-IX-4 z 9.2.1950, jímž bylo rozhodnuto o vykoupení pozemkového vlastnictví právního předchůdce dalšího účastníka řízení podle zákona č. 46/1948 Sb. Přídělová listina Okresního národního výboru, odboru zemědělství a lesního hospodářství v Českém Krumlově, ze dne 11.9.1959, hovoří o přidělovém řízení podle zákona č. 142/1947 Sb. u parcel č. 750 a 751 v k.ú. Zátes, na základě knihovní žádosti svým usnesením ze dne 10. 1. 1961, Čd 10/61, Lidový soud v Českém Krumlově podle ní povolil zápis a vklad vlastnického práva pro Československý stát – Státní rybářství, n. p. v Nových Hradech, jak je prokázáno citovanými listinami.
19. Dopisem Ministerstvo školství a osvěty z 10. 11. 1945 Osídlovacímu úřadu v Praze, oběžníkem Zemského národního výboru v Praze z 22. 11. 1945, dopisem Ministerstva školství a osvěty z 3. 4. 1946 Zemskému národnímu výboru v Praze a dopisem z 8.1.1946, dopisem Ministerstva zemědělství z 20.3.1946 Zemským národním výborům, Vysvětlivkami Ministerstva zemědělství k provádění dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., výkladem a vyjádřením dr. Františka Weyra a JUDr. Františka Koppa tyto orgány a právní odborné kapacity sdělovaly svá stanoviska k otázce možnosti konfiskace církevního majetku na základě prezidentských dekretů.

20. Článek na www.encyklopedie.ckrumlov.cz „Církevní dějiny regionu Český Krumlov“ publikace „Malonty – osud jedné pohraniční obce v Jižních Čechách“, publikace „Vznik a rozvoj českokrumlovské prelatury v letech 1655 až 1994“, část diplomové práce [redacted], pasáž textu „historický přehled“ na webových stránkách Biskupství českobudějovického (www.bcb.cz) mapují historii vývoje českokrumlovské prelatury od jejího vzniku a objasňují, že v různých historických obdobích byly používány pro její označení názvy děkanství, děkanát, vikariát, prelatura.
21. Z výpisů z katastru nemovitostí, LV č. 459, k. ú. Lhota u Vlachnovic včetně soutisku map PK a KN a části vložky pozemkové knihy, LV č. 130 pro k. ú. Mladošovice bylo zjištěno, že další účastník řízení je vlastníkem dvou nemovitostí – parcel č. 114/3 a 122/11 k. ú. Lhota u Vlachnovic a tří parcel v k.ú. Mladošovice – č. 665/31, 1026, 1429/2, které byly zapsány již v pozemkové knize jako vlastnictví jeho právního předchůdce. Jako nabývací titul je uvedeno Rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob z 26. 5. 2003 citované výše.
22. Z části knihy narozených a zemřelých Prelatury Český Krumlov za období od 14. 10. 1945 – konec října 1945 a listopad 1946 – je zjištěno, že byly činěny zápisy o křtech nově narozených dětí, které v některých dnech prováděl prelát [redacted] a zápisy o úmrtích. Prelatura Český Krumlov v letech 1945 – 1946 korespondovala v různých věcech s tehdejšími orgány státní správy (Místním národním výborem v Českém Krumlově, Okresním finančním ředitelstvím, Berní správou v Českých Budějovicích atd.).
23. Z www.historickygis-cuni.opendata.arcgis.com bylo zjištěno, že podle tohoto mapového portálu se obce Zátés i Záluží k r. 1930 nacházely v okrese Český Krumlov.
24. Z provedených důkazů dospěl soud k závěru, že konfiskace zemědělského majetku právního předchůdce dalšího účastníka řízení na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. ještě před rozhodným obdobím prokázána není, neboť o tomto postupu svědčí jediný dokument – výše zmíněná konfiskační vyhláška Okresní správní komise v Kaplici, která však trpí zásadní vadou – neurčitostí v označení subjektu, jehož se týká. Žádný další dokument ve vztahu ke konfiskaci dohledán nebyl, naopak je shromážděna celá řada listin svědčících o postupu státu podle zákona č. 142/1947 Sb.
25. Podle § 2 písm. b) ZMVC se pro účely tohoto zákona rozumí zemědělskými nemovitostmi pozemky, které ke dni 24. 6. 1991 tvořily zemědělský půdní fond nebo do tohoto fondu náležely (bod 1). Zákon přitom odkazuje na § 1 zákona č. 53/1966 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu ve znění zákona č. 75/1976 Sb. Podle § 1 odst. 1 uvedeného zákona je zemědělským půdním fondem půda obhospodařovaná (orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, louky, pastviny) a půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není. Podle § 1 odst. 2 součástí zemědělského půdního fondu jsou též pozemky, které sice neslouží bezprostředně zemědělské výrobě, avšak jsou pro ni nepostradatelné jako polní cesty, pozemky se zařízením důležitým pro polní závlahy, vodní nádrže a rybníky potřebné pro zemědělskou výrobu, hráze sloužící k ochraně před zamokřením nebo zátopou, ochranné terasy proti erozi apod.
26. Podle § 3, písm. b) ZMVC je oprávněnou osobou právnická osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve a náboženské společnosti za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou křivdu v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5a podle § 4 písm. b) je povinnou osobou Lesy České republiky, s. p.
27. Podle § 5 a) ZMVC je skutečností, v jejímž důsledku došlo v rozhodném období k majetkovým křivdám, odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první

pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě (trvalé úpravě vlastnictví k zemědělské a lesní půdě).

28. Podle § 6 ZMVC povinná osoba vydá oprávněné osobě nemovitou věc ve vlastnictví státu, která náležela do původního majetku registrovaných církví a náboženských společností a stala se předmětem majetkové křivdy, kterou utrpěla oprávněná osoba nebo jeho právní předchůdce v rozhodném období v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
29. Podle § 9 odst. 1, věta první, ZMVC oprávněná osoba písemně vyzve povinnou osobu k vydání zemědělské nemovitosti do 12 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, jinak její nárok zanikne. Podle § 9 odst. 6, věta první, ZMVC nedojde-li mezi oprávněnou osobou a povinnou osobou k uzavření dohody o vydání zemědělské nemovitosti, rozhodne na základě návrhu oprávněné osoby o vydání zemědělské nemovitosti pozemkový úřad; návrh lze podat do 6 měsíců po uplynutí lhůty podle odstavce 2.
30. Zásadní otázkou k posouzení bylo, zda majetek právního předchůdce dalšího účastníka řízení byl dotčen konfiskací podle dekretu ještě před započítáním rozhodného období vymezeného ZMVC, anebo se stal předmětem odnětí podle zákona č. 142/1947 Sb., anebo č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, až v rozhodném období, potažmo tedy, zda další účastník řízení má postavení oprávněné osoby ve smyslu § 3 ZMVC.
31. Jelikož § 1 ZMVC upravuje zmírnění některých majetkových křivd, které byly spáchány komunistickým režimem církvím a náboženskými společnostmi, které jsou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona státem registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi podle jiného právního předpisu (dále jen „registrované církve a náboženské společnosti“), v období **od 25. února 1948 do 1. ledna 1990** (dále jen „rozhodné období“) a vypořádání majetkových vztahů mezi státem a registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi, nelze jazykovým a logickým výkladem tohoto ustanovení dospět k jinému závěru, než že zákon nedopadá na majetkové postihy, k nimž došlo před 25. 2. 1948.
32. Namítal-li další účastník řízení, že konfiskace podle prezidentských dekretů vůbec nemohla postihnout církevní majetek, je třeba uvést, že zákonodárce v ZMVC zjevně vychází z opačné teze, když konfiskaci podle dekretů č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb. zakotvuje jako jeden z důvodů bránících vydání restitučního majetku (§ 8 písm. h) ZMVC). Ustanovení o vynětí z vydání však dopadá pouze na ty na případy, kdy k dovršení konfiskace došlo až po rozhodném datu 25. 2. 1948. Lze tedy souhlasit s dalším účastníkem řízení, že žalobce si odporuje, tvrdí-li současně, že majetek právního předchůdce oprávněné osoby byl konfiskován před započítáním rozhodného období podle ZMVC a zároveň v konfiskaci shledává výlukový důvod podle § 8 odst. 1 písm. h) ZMVC. Byla-li by konfiskace završena ještě před rozhodným obdobím, neměl by další účastník řízení vůbec postavení oprávněné osoby podle § 3 ZMVC, neboť jedním z atributů toho je vznik majetkové křivdy v rozhodném období.
33. Otázkami konfiskace podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. se zaobírala soudní judikatura v souvislosti s obecnými restitučními předpisy z 90. let 20. století a sjednotila se na následujících základních principech: nebylo zapotřebí zápisu vlastnického práva v pozemkové knize (intabulace), jelikož k jeho přechodu docházelo ex lege ke dni účinnosti dekretu, tj. 23. 6. 1945. Správní orgány následně vydávaly rozhodnutí o konfiskaci (konfiskační výměry či vyhlášky), které však měly pouze deklaratorní charakter, nicméně bylo jich zapotřebí k dovršení procesu konfiskace. Nebylo v nich však nutno majetek jakkoli specifikovat, dotčený subjekt byl rozhodnutím dostatečně kategorizován a konfiskace se vztahovala na veškerý jeho majetek.

34. Soudy v občanskoprávním řízení jsou těmito rozhodnutími vázány, pokud však taková rozhodnutí byla vydána před 25. 2. 1948, je jejich přezkumná činnost v občanskoprávním řízení omezena pouze na otázku, zda nejde o nicotný správní akt a zda je rozhodnutí pravomocné a vykonatelné. Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 28 Cdo 1604/2016 výslovně uvádí: „.....*konfiskační výměr je správním aktem, jímž je soud vázán a jehož správnost (tedy ani to, zda byly dány předpoklady konfiskace) není v zásadě oprávněn zkoumat. Provéřit může toliko, jestli se jedná o správní akt (a nikoliv paakt), byl-li vydán v mezích pravomoci příslušného správního orgánu a zda je pravomocný nebo vykonatelný....*“ Obdobně hovoří i další rozhodnutí téhož soudu, sp. zn. 22 Cdo 2148/2001, 28 Cdo 2020/2005, 28 Cdo 1473/2006, 28 Cdo 911/2010, rozhodnutí Ústavního soudu, sp. zn. I. ÚS 405/98 a řada dalších).
35. Předmětná vyhláška Okresní správní komise v Kaplici, o niž se žalobce co do závěru o konfiskaci opíral, je v řízení jediným dokumentem konfiskaci zmiňujícím, byla vydána 18. října 1945, vyvěšena 1. listopadu 1946 a sejmuta 16. listopadu 1946, tedy před počátkem rozhodného období. Soud ji tudíž přezkoumal v souladu s výše citovanou judikaturou pouze z naznačených formálních hledisek, jelikož její věcný přezkum (mj. i otázka důvodnosti tohoto postupu vůči právnímu předchůdci dalšího účastníka řízení) je vyloučen.
36. Dekret prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. nestanoví žádná procesní pravidla, rozhodování tak probíhalo podle vládního nařízení č. 8/1928 Sb., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správní řízení). Podle § 6 citovaného zákona nebylo-li stanoveno jinak, byla dána v 1. stolici věcná příslušnost okresních úřadů, ve 2. stolici věcná příslušnost zemských úřadů.
37. V poválečném uspořádání došlo podle vyhlášky č. 43/1945 Sb., o platnosti ústavního dekretu prezidenta republiky z 4.12.1944, č. 18 Úř. věst. čsl., o národních výborech a prozatímním národním shromáždění a podle § 1 vyhlášky ministerstva vnitra č. 45/1945 Sb., o úplném znění vládního nařízení o volbě a pravomoci národních výborů, ke vzniku okresních národních výborů jakožto orgánů veřejné správy, které nahradily dřívější okresní úřady. Okresní správní komise byla ve smyslu čl. 4 vyhl. č. 43/1945 Sb. a § 3, § 6 odst. 1, odst. 3 vyhl. č. 45/1945 Sb. orgánem jmenovaným pro dočasnou správu okresů, kde pro převážnou většinu obyvatelstva státně nespolehlivého nemohl být ustaven národní výbor, s pravomocí rovnocennou pravomocí okresního národního výboru.
38. Podle § 2 odst. 2 dekretu prezidenta republiky č. 121/1945 Sb., o územní organizaci správy vykonávané národními výbory, byly obnoveny obvody správních okresů a sídla nově vzniklých okresních národních výborů či okresních správních komisí byla v místech sídel dřívějších okresních úřadů. Příloha č. 1 vymezovala územní obvody správních okresů v rámci České republiky a do okresu Kaplice podle ní náležely územní obvody obcí Vyšší Brod, Nové Hrady a Kaplice.
39. Podle § 68 odst. 1 zákona č. 8/1928 Sb. se rozhodnutí označovalo jako výměr, podle § 68 odst. 2 mělo obsahovat výrok, odůvodnění (nebylo-li stanoveno jinak) a poučení o opravném prostředku (nešlo-li o rozhodnutí ústředního úřadu). § 72 odst. 1 předpokládal písemnou formu výměru, nebylo-li stanoveno jinak. Písemné vyhotovení rozhodnutí muselo podle § 68 odst. 3 obsahovat označení úřadu, který je vydal, datum a podpis oprávněného úředního orgánu a podle § 72 odst. 2 bylo rozhodnutí vydáno doručením písemného vyhotovení, nestanovil-li předpis jinak. Podle § 91 odst. 1 bylo rozhodnutí vykonatelné, pokud proti němu nebyl přípustný opravný prostředek, anebo tento neměl odkladný účinek.
40. Nicotný správní akt je v právní teorii definován jako neplatný od samého počátku, na nějž se proto hledí jako na neexistující, zdánlivý. Jde zejména o správní akt vydaný mimo rámeček věcné

příslušnosti či pravomoci správního orgánu, případně trpící jinými závažnými vadami, pro které jej ani není možno považovat za správní akt.

41. Vládní nařízení č. 8/1928 Sb. nestanoví, jakými údaji má být individualizován účastník řízení v rozhodnutí orgánu veřejné moci. Z hlediska obecných požadavků na určitost právních úkonů je jednou z podstatných náležitostí správního aktu označení subjektu, jemuž je určen, a to jeho úplným názvem, firmou, jakož i dalšími náležitostmi (např. adresou sídla event. i dalšími identifikačními znaky), které adresáta jednoznačně identifikují. S ohledem na konkrétní okolnosti případu, jako místní poměry, známost adresáta v místě apod. lze připustit i takové označení, které nevzbuzuje žádnou pochybnost o tom, komu je rozhodnutí určeno. Ústavní soud ve svém rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 599/02 označil přesné označení adresáta za klíčovou náležitost rozhodnutí orgánu veřejné moci vyplývající z požadavku určitosti správního aktu. Toto rozhodnutí je odrazem obecné zásady určitosti správního aktu, platné pro rozhodovací činnost správních orgánů i v době vzniku zmiňované konfiskační vyhlášky. Jako jedna z podstatných náležitostí správního rozhodnutí je tak řádné označení jeho adresáta předpokladem jeho právních účinků. Správní akt, v němž není jednoznačně určen jeho adresát, je neurčitý. Neurčitost je zásadní vadou rozhodnutí, která způsobuje nicotnost správního aktu, na nějž se tedy hledí, jako by od počátku nebyl.
42. Předmětná konfiskační vyhláška je rozhodnutím v I. instanci, kde v rámci své pravomoci a věcné příslušnosti rozhodoval příslušný správní orgán, Okresní správní komise v Kaplici, postavená na roveň okresnímu národnímu výboru. Jako jeden z adresátů tohoto správního aktu je pod položkou 69. uveden v kolonce „Jméno a příjmení“ Děkanství a v kolonce „Byt (přesná adresa)“ je uvedeno Krumlov.
43. Ze zápisů v pozemkové knize, části B, je jasné, že majetek, jenž je předmětem tohoto sporu, náležel církevnímu subjektu Erzdechantei in Krumau - Arciděkanství v Krumlově. V záhlaví knihovní vložky č. 766 je sice uvedeno označení Prelaturgut, v překladu do českého jazyka Prelátský statek, nicméně tyto nadpisy mívaly více méně orientační charakter a pro označení vlastníka byl vždy rozhodující zápis v části B. Žalobci se sice podařilo prokázat, že v různých historických dobách bylo užíváno označení děkanství či prelatura pro tentýž subjekt, avšak již neprokázal, že konfiskační vyhláška byla adresována právě Erzdechantei in Krumau za situace, kdy je evidentní, že historicky bylo slovo „Erzdechantei“ součástí názvů ještě několika dalších církevních subjektů.
44. Označení adresáta je přitom o náležitosti spadající do přezkumu správního aktu soudy v občanskoprávním řízení, jak jsou vymezeny výše citovanou judikaturou. Nelze souhlasit se žalobcovým právním názorem, že za daných okolností je nutno účinky konfiskační vyhlášky vztáhnout na všechny církevní subjekty, mající toto označení ve svém názvu, ale platí právě opačný princip, že není-li jasně prokázáno, komu je rozhodnutí určeno, nemohly jeho účinky nastat.
45. Soud se proto již nadále nezaobíral dalšími náležitostmi konfiskační vyhlášky, jako uvedením důvodu konfiskace, funkční, věcnou či místní příslušností správního orgánu, který ji vydal, okolnostmi a způsobem jejího doručení atd. Byť tedy k těmto otázkám soud prováděl zčásti dokazování, jeho výsledky ve světle výše uvedeného právního názoru nikterak nehodnotí.
46. Dalším souborem důkazů bylo prokázáno, že sporný majetek byl postižen postupem státu podle zákona č. 142/1947 Sb., k čemuž dospěl již správní orgán ve správním řízení. Tím je naplněn důvod majetkové krivdy podle § 5 písm. a) ZMVC, zároveň není dána žádná překážka ve smyslu § 8 odst. 1 ZMVC, která by vydání pozemků bránila. V podrobnostech je možno rovněž zde odkázat na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu.

47. Z těchto důvodů byla žaloba ve spojené věci v plném rozsahu zamítnuta, jak je uvedeno v odstavci I. II. výroku tohoto rozhodnutí, a to podle § 250i o. s. ř., neboť obě rozhodnutí správního orgánu jsou věcně správná.
48. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a zcela úspěšnému dalšímu účastníku řízení takto přiznáno právo na jejich náhradu v plné výši proti neúspěšnému žalobci. Náklady byly vyčísleny částkou 47 237 Kč, která zahrnuje odměnu právního zástupce za šest úkonů právní služby učiněných před spojením věci 18 600 Kč (3 100 Kč/úkon) podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátního tarifu (převzetí zastoupení, podání žaloby v každé z věcí, a dvě písemná vyjádření v každé z věcí - § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu), tři úkony právní služby učiněné po spojení věci (5.100 Kč/úkon) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu (vyjádření k věci z 18. 1. 2018, účast na jednání soudu 11. 12. 2017 a 29. 1. 2018, kdy jednání 11. 12. 2017 přesáhlo dvě hodiny o pouhých pět minut, za účelně vynaložené náklady tedy považuje soud jeden úkon, a paušální náhradu hotových výdajů právního zástupce 2.700 Kč (300 Kč/úkon za devět výše uvedených úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu), cestovné na trase Praha – České Budějovice a zpět, dne 11. 12. 2017 vlakem Českých drah, zpáteční cesta 338 Kč a dne 29. 1. 2018 osobním automobilem tov. zn. Toyota Corolla, ujeto 298 km, základní sazba náhrady 4 Kč/km, průměrná spotřeba 5,6 l/100 km, cena pohonné hmoty benzin Natural 30,50 Kč/l, tj. 1 187 Kč podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu a v cenách a sazbách podle vyhl. č. 385/2015 Sb., kdy se však uvedeného dne účastnil ještě dalšího jednání u téhož soudního senátu, a proto mu z nich byla přiznána ½, tj. 850,50 Kč a náhrada za promeškaný čas za první cestu 900 Kč (9 započatých půlhodin) a dne 29. 1. 2018 700 Kč (7 započatých půlhodin), z nichž se mu přiznává ½ rovněž s ohledem na jeho účast ještě u dalšího jednání. K odměně a náhradám přísluší DPH ve výši 21 % podle § 137 odst. 3 o. s. ř.
49. Lhůta k plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze u Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Nebudou-li povinnosti uložené tímto rozhodnutím splněny řádně a včas, lze se jejich splnění domáhat na návrh soudním výkonem rozhodnutí či exekucí.

České Budějovice 29. ledna 2018

Mgr. Kamila Drábková v.r.
samosoudkyně